

[Poul Dalsager.]

niqueet taler om, er blevet et stort diskussionsemne blandt europæiske politikere. Jeg tror derfor, at vi også fra dansk side snarest må se at få en debat i gang om, hvad vi egentlig mener med denne europæiske union. Adskillige af de europæiske politikere, som jeg har mødt i min egenskab af medlem af Det europæiske Parlament, udlægger ordene europæisk union som en politisk union — underforstået: en union, hvor det udenrigspolitiske samarbejde er en del af samarbejdet i De europæiske Fællesskaber.

Jeg har i Europaparlamentets politiske udvalg argumenteret imod denne opfattelse, at det udenrigspolitiske samarbejde skulle omfattes af de europæiske institutioner, som henhører under Romtraktaten. Der er stærke kræfter i gang for at få det udenrigspolitiske samarbejde og dets sekretariat etableret i nær tilknytning til og helst som en integreret del af de øvrige EF-institutioner.

Vi har fra dansk side gjort det klart, at vi opfatter Romtraktaten sådan, hvad vi også tidligere har fået bekræftet fra anden EF-side, at det udenrigspolitiske samarbejde og det forsvarspolitiske samarbejde henhører under andre institutioner, institutioner, som intet har med EF-institutionerne at gøre.

Herudover vil jeg gerne gøre opmærksom på topmødets meget vigtige vedtagelse om, at man nu skal have et udspil fra Kommissionen vedrørende den monetære unions funktion og de institutioner, som en sådan union må kræve. De erfaringer, vi har høstet på de internationale valutamarkeder, herunder også de valutamarkeder, som er omfattet af De europæiske Fællesskaber, understreger vigtigheden af, at man hurtigst muligt får gang i arbejdet med udarbejdelse af den økonomiske og monetære union for at styrke de europæiske valutaer, således at vi snarest kan få genetableret situationen med faste valutakurser fællesmarkedslandene imellem.

Det er helt givet, og det bør siges ofte, at adskillige af de fremskridt, som man i Fællesskaberne tilstræber på en lang række områder, vil være ganske afhængige af, at de lande, som endnu opretholder de flydende kurser i forhold til andre fællesmarkedslande, vender tilbage til EF's valuta-kurssystem.

Et andet afsnit i topmøderesolutionen, som jeg gerne vil nævne, er spørgsmålet om miljøprogrammet. Her har man besluttet, at man inden 1. august 1973 skal have et aktionsprogram om miljøspørgsmål. Ingen er i tvivl om, at miljøspørgsmålet i fremtiden må indtage en fremtrædende plads i det europæiske samarbejde. En lang række af miljøproblemerne er af national karakter og må løses på national basis, men der er, som vi ved, også en lang række af disse miljøspørgsmål, som er internationale problemer, og som man meget må håbe at Fællesskaberne i de kommende år får en reel mulighed for at løse.

Når det drejer sig om sociale spørgsmål, vil jeg gerne her tillade mig at henvise til den kongres, som de socialdemokratiske partier i EF-landene holdt i Bonn i dagene den 26. og 27. april i år. I denne kongres deltog socialdemokratiske partier fra alle lande i De europæiske Fællesskaber med undtagelse af Storbritannien. Jeg tror, det er første gang, at man på så bred international basis har kunnet udarbejde og vedtage et fælles socialpolitisk program, der vel at mærke er socialpolitisk i en bredere forstand end det, vi i Danmark plejer at benævne socialpolitik.

I dette socialpolitiske program har de socialdemokratiske partier i fællesmarkedet forsøgt at afstikke en udvikling, hvori man ikke alene hengiver sig til ideerne om økonomisk fremgang, men også i høj grad vurderer menneskenes vilkår i de moderne samfund og menneskenes vilkår i samfund, hvor den økonomiske udvikling er så stærk, som den har været i landene i De europæiske Fællesskaber.

De socialistiske partier ønsker ikke et fællesskab, som alene udvikler sig i økonomisk henseende uden at tage et meget vidtgående hensyn til de mennesker, som dels skaber denne produktion og dels skal leve i disse samfund. Man siger således f. eks., at vækst uden socialt sigte, økonomisk og teknisk udvikling uden fælles mål, snarere vil skærpe samfundsproblemerne end løse dem. Vækst skal orienteres efter samfundsmæssige mål. Det drejer sig ikke blot om arbejdets resultat, men også om dets udførelse, dvs. arbejdsbetingelser og de menneskelige sider af arbejdets tilrettelæggelse. Hvis fællesskabets politik skal højne og støtte livets kvali-